

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 • 50 • 2009

SECȚIUNEA A TREIA

CAUZA PANZARI C. MOLDOVEI

(Cererea nr. 27516/04)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

29 Septembrie 2009

DEFINITIVĂ
la 29 decembrie 2009
potrivit articolului 44 § 2 (b) din Convenție

Această hotărâre poate fi supusă unei revizuii editoriale.

În cauza Panzari c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a treia), statuând în Camera compusă din:

Josep Casadevall, *Președinte*,
Elisabet Fura, *desemnat să participe pentru Moldova*,
Corneliu Bîrsan,
Boštjan M. Zupančič,
Alvina Gyulumyan,
Egbert Myjer,
Luis López Guerra, *judcători*,

and Stanley Naismith, *Grefier al Secțiunii*,

Deliberînd cu ușile închise la 8 septembrie 2009, pronunță următoarea hotărîre, care a fost adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată printr-o cerere (nr. 27516/04) depusă împotriva Republicii Moldova potrivit articolului 34 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (“Convenția”), de către cetățeanul Republicii Moldova, dna Larisa Panzari (“reclamanta”), la 15 iunie 2004.

2. Reclamanta a fost reprezentată de dl T. Deli, avocat ce își desfășoară activitatea în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova (“Guvernul”) a fost reprezentat de Agentul său, dl. V. Grosu.

3. Reclamanta a pretins, în particular, că procedurile judiciare în privința sa au avut o durată excesivă, că instanța de judecată a adoptat decizii incorecte și că Curtea Supremă de Justiție a acceptat cererea de casare depusă de altă parte cu expirarea termenului limită.

4. Cererea a fost repartizată Secțiunii a Patra a Curții (Articolul 52 § 1 din Regulamentul Curții). La 21 mai 2007 Președintele Secțiunii a decis să comunice cererea Guvernului. Potrivit prevederilor articolului 29 § 3 din Convenție, s-a decis examinarea fondului cererii o dată cu admisibilitatea acesteia.

4. La 4 noiembrie 2008 Camera a adoptat o hotărîre în care în unanimitate a fost declarată cererea parțial admisibilă și a fost recunoscut în unanimitate că au fost încălcate articolele 6 § 1 și 13 din Convenție referitoare la durata procedurilor.

5. La 6 aprilie 2009, conform unei cereri a reclamantei din 22 ianuarie 2009, un complet din Marea Cameră a decis ca cauza sus menționată să fie reexaminată de una din Secțiunile Camerei în altă componentă. Ulterior, cererea a fost repartizată Secțiunii a treia a Curții.

6. Judecătorul Poalelungi, judecător desemnat pentru Moldova a renunțat de la participarea la examinarea cauzei (articolul 28 din Regulamentul Curții). La 22 aprilie 2009, Guvernul conform articolului 29 § 1 (a), a informat Curtea că este de acord să fie desemnat alt judecător și a

lăsat alegerea la discreția Președintelui Camerei. La 16 iunie 2009, Președintele a desemnat judecătorul Fura să participe la examinarea cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

7. Reclamanta s-a născut în 1968 și locuiește în Chișinău.

8. Circumstanțele cauzei după cum au fost prezentate de către părți, pot fi rezumate după cum urmează.

9. Reclamanta a lucrat ca țesătoare la SA Floare-Carpet, o companie înregistrată în Chișinău (“angajatorul”). La 29 noiembrie 1999 de către o comisie medicală specializată, reclamantei i s-a stabilit gradul II de invaliditate, fiindu-i recomandat să nu mai lucreze ca țesătoare, deoarece condițiile de muncă erau vătămătoare pentru starea sa de sănătate.

10. Prezentînd certificatul relevant angajatorului, la 30 decembrie 1999 reclamanta a fost concediată de la serviciu din cauză că nu era capabilă să mai lucreze urmare a invalidității. Ea nu a fost de acord cu motivul concedierii, susținînd că acesta nu era un motiv legal întemeiat. Ea a solicitat angajatorului să-i elibereze carnetul de muncă în care să specifice alt motiv pentru concedierea sa, un document pe care trebuia să-l prezinte în caz că aplică pentru alt serviciu. La 31 ianuarie 2000 angajatorul i-a eliberat carnetul de muncă, care era, contrar legii, în format vechi, după cum a susținut reclamanta.

12. La 7 februarie 2000 reclamanta a înaintat acțiune în judecată împotriva angajatorului, solicitînd modificarea temeiului pentru concedierea sa, eliberarea unui nou carnet de muncă, achitarea salariului și compensației pentru întreaga perioadă în care ei nu i-a fost eliberat carnetul de muncă.

13. La 11 februarie 2000 Judecătoria Botanică a lăsat fără examinare acțiunea ei. La 10 mai 2000 Judecătoria de Circumscripție Chișinău a casat acea decizie și a dispus examinarea acțiunii sale.

14. La 15 iunie 2000 Judecătoria Botanică a decis în favoarea reclamantei. La 15 noiembrie 2000 Tribunalul Chișinău a casat hotărîrea respectivă și a adoptat o hotărîre nouă, parțial admițînd pretențiile reclamantei și acordîndu-i o compensație. La 31 ianuarie 2001 Curtea de Apel a casat hotărîrile instanțelor inferioare și a dispus rejudecarea cauzei.

15. La 31 martie 2001 Judecătoria sect. Botanică a decis în favoarea reclamantei și i-a acordat compensație. La 9 septembrie 2003 Curtea de Apel Chișinău a casat parțial hotărîrea respectivă și a adoptat una nouă, obligînd angajatorul să elibereze reclamantei un nou carnet de muncă, și suplimentar să-i achite compensație în mărime de 26817 lei moldovenești (MDL) (1755 euro (EUR) la acel moment).

16. La 7 noiembrie 2003 angajatorul a depus recurs solicitînd instanței de judecată să respingă pretențiile reclamantei. De asemenea, a solicitat

instanței să accepte recursul, cu toate că a omis termenul de 15 zile stabilit de lege, deoarece nu a participat la ședința de judecată din 9 septembrie 2003 și a fost informat despre hotărîre prin poștă abia la 16 octombrie 2003.

17. La 4 februarie 2004 Curtea Supremă de Justiție a admis recursul angajatorului și a casat hotărîrile instanțelor inferioare, respingînd toate pretențiile reclamantei. Instanța a constatat că era certă proba cu privire la refuzul reclamantei de a lua carnetul de muncă în ziua concedierii sale (30 decembrie 1999), la fel ca și faptul că la 31 ianuarie 2000 ea a ridicat carnetul de muncă. Astfel, angajatorul nu era responsabil pentru oricare întârziere în eliberarea carnetului său de muncă.

II. DREPT INTERN PERTINENT

11. Prevederile relevante al noului Cod de procedură civilă indică:

Articolul 192

1) Pricinile civile se judecă în primă instanță în termen rezonabil. Criteriile de determinare a termenului rezonabil sînt: complexitatea pricinii, comportamentul părților în proces, conduita instanței judecătorești. Respectarea termenului rezonabil de judecare a pricinii se asigură de către instanță. La judecarea unei cauze concrete, respectarea termenului rezonabil este verificată de instanța ierarhic superioară în procesul judecării pricinii pe calea de atac respectivă.

(2) Pricinile privind...litigiile de muncă...se judecă de urgență și în mod prioritar.

Article 434

Recursul poate fi depus în termen de 15 zile din data adoptării hotărîrii, sau în cazul redactării textului, din data înștiințării scrise a părților despre semnarea hotărîrii redactate. Recursul înaintat în termen de 2 luni de la data adoptării hotărîrii sau informării părților despre ea, se consideră depus în termen.

12. Articolul 305 din Codul de procedură civilă în vigoare pînă la 12 iunie 2003, prevede: Termenul de recurs este de 15 zile de la pronunțarea hotărîrii, dacă legea nu dispune altfel.

ÎN DREPT

20. Reclamanta s-a plîns de încălcarea dreptului său garantat de articolul 1 din Convenție, deoarece “instanțele judecătorești naționale și statul pîrît nu au respectat drepturile reclamantei în temeiul Convenției”.

Articolul 1 prevede:

“Înaltele Părți Contractante recunosc oricărei persoane aflate sub jurisdicția lor drepturile și libertățile definite în titlul I al prezentei Convenții”

21. De asemenea, reclamanta, s-a plîns de durata excesivă a procedurilor, examinarea recursului înaintat de angajator în afara termenului limită și adoptarea unor hotărîri incorecte de către instanțele judecătorești naționale, contrar articolului 6 din Convenție.

Partea relevantă din art. 6 prevede:

1. La stabilirea drepturilor și obligațiilor..., orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege

13. În continuare, reclamanta s-a plîns de încălcarea articolului 13 coroborat cu articolul 6 din Convenție. Articolul 13 prevede:

“Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale”.

14. În final, reclamanta s-a plîns de încălcarea articolului 14 din Convenție și a Protocolului nr. 12 care rezultă din caracterul discriminator al aplicării legii în cauza sa. Articolul 14 prevede:

“Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație”.

Articolul 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție prevede:

1. Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici o discriminare bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.

2. Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică pe baza oricăruia dintre motivele menționate în paragraful 1.

I. ADMISIBILITATEA

15. Reclamanta s-a plîns de încălcarea articolului 1 din Convenție. Curtea consideră că această plîngere este o generalizare a celorlalte plîngeri ale reclamantei. Curtea nu va examina separat plîngerea.

16. Reclamanta, de asemenea, s-a plîns de aplicarea incorectă a legii de către instanțele naționale. Curtea reiterează că în timp ce articolul 6 § 1 din Convenție garantează dreptul la un process echitabil, nu prevede nici o regulă referitor la admisibilitatea probelor sau modul în care acestea trebuie apreciate, care sunt, prin urmare, probleme ce urmează să fie reglementate

de dreptul național și de instanțele judecătorești naționale (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Schenk v. Elveția*, 12 iulie 1988, § 46, Seria A nr. 140, și *García Ruiz c. Spaniei* [MC], nr. 30544/96, § 28, CEDO 1999-I). Curtea nu constată nici un motiv să determine că hotărârile judecătorești în prezenta cauză au avut un caracter arbitrar. Rezultă că această parte din cerere urmează a fi respinsă ca nefondată, în legătură cu art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

17. Reclamanta, în continuare s-a plîns de examinarea de către Curtea Supremă de Justiție a recursului depus în afara termenului limită de 15 zile. Curtea notează că în timp ce vechiul Cod de procedură civilă prevedea termenul de 15 zile pentru înaintarea recursului (a se vedea paragraful 19 *supra*), legea în vigoare la acel moment când angajatorul a înaintat cererea de recurs prevedea termenul de două luni (a se vedea paragraful 18 *supra*). Recursul a fost depus în mai puțin de o lună și a fost astfel, depus în termen. În astfel de circumstanțe, Curtea constată că recursul a fost examinat în corespundere cu legea națională. Rezultă că această parte din cerere urmează să fie respinsă ca nefondată, în conformitate cu art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

18. Reclamanta, de asemenea, s-a plîns în legătură cu aplicarea discriminatorie a legii, prin refuzul să se aplice corect legea în cauza sa și prin ignorarea faptelor evidente. Curtea consideră că această plîngere o reiterează pe cea în temeiul art. 6 cu privire la echitatea procedurii în întregime și, prin urmare, este nefondată și trebuie să fie respinsă conform art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

28. În măsura în care plîngerea reclamantei se referă la art. 6 din Convenție privitor la durata procedurilor, precum și la art. 13, Curtea consideră că ele ridică probleme de fapt și de drept, care sunt suficient de importante, astfel încât determinarea lor depinde de examinarea fondului, și nu au fost stabilite motive pentru a le declara inadmisibile. Astfel, Curtea declară aceste plîngeri admisibile. În conformitate cu decizia sa de a aplica articolul 29 § 3 din Convenție (a se vedea paragraful 4 *supra*), Curtea va judeca imediat fondul acestor plîngeri.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 DIN CONVENȚIE

19. Reclamanta s-a plîns că procedurile, care în cauza ei au durat 4 ani, cu toate că prevederile legale acordă prioritate cauzelor de acest gen, au avut o durată excesivă.

20. Guvernul a susținut că însăși reclamanta a contribuit la durata procedurilor prin solicitarea amînării ședințelor de judecată de 12 ori. Mai mult ca atît, cauza a fost complexă, și perioada de inactivitatea instanțelor de judecată la examinarea cauzei a fost nesemnificativă.

21. Curtea reiterează, că caracterul rezonabil a duratei procedurilor trebuie să fie apreciată în lumina circumstanțelor cauzei și cu referire la

următoarele criterii: complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și autorităților, și care era interesul reclamantului în litigiu (a se vedea, printre multe alte surse, *Frydlender v. Franța* [MC], no. 30979/96, § 43, CEDO 2000-VII și *Cravcenco v. Moldova*, no. 13012/02, § 44, 15 ianuarie 2008).

22. În ceea ce privește complexitatea cauzei, Guvernul menționează că instanțele naționale nu au solicitat un raport de expertiză, probe tehnice sau alte probe, natura cărora necesită mult timp. Probele pe care s-au bazat instanțele judecătorești (acte și depozițiile făcute de doi martori) erau disponibile instanțelor de judecată de la început și s-au referit de fapt direct la subiect, precum și dacă reclamanta a refuzat să accepte carnetul de muncă de la angajatorul ei. Curtea constată că durata procedurilor nu poate fi explicată în condițiile complexității cauzei.

23. În ceea ce privește comportamentul reclamantei, Curtea notează că Guvernul nu a prezentat nici o probă care ar confirma afirmația că reclamanta a solicitat repetat amânarea ședinței de judecată. Cu toate acestea, chiar dacă admitem că astfel de cereri au fost într-adevăr făcute, ele nu pot justifica termenul de patru ani de amânare a examinării cauzei.

24. În continuare, Curtea notează că prelungirea duratei procedurilor s-a datorat de asemenea și reexaminării cauzei. Nu poate fi spus că cauza implică probleme de o anumită complexitate, ea a fost judecată de către instanțele judecătorești din trei motive. (a se vedea paragrafele 13 și 14 *supra*). Deși Curtea nu are funcția de a analiza calitatea practicii instanțelor naționale, consideră că, deoarece remiterea cauzelor spre reexaminare este de obicei rezultatul unor erori comise de instanțele judecătorești inferioare, repetarea acestora într-un ansamblu de proceduri relevă o deficiență serioasă a sistemului judiciar (a se vedea, de exemplu, *Wierciszewska v. Polonia*, nr. 41431/98, § 46, 25 noiembrie 2003; *Pavlyulynets v. Ucraina*, nr. 70767/01, § 51, 6 septembrie 2005; și *Cravcenco*, citat *supra*, § 50).

25. Cât privește care era importanța pentru reclamantă, Curtea notează că procedurile s-au referit la un subiect foarte important pentru reclamantă, și anume serviciul său. Legiuitorul a confirmat importanța specifică a procedurilor de acest gen pentru angajați prin prevederea expresă în legislație a examinării urgente și în mod prioritar a litigiilor de muncă (a se vedea paragraful 11 *supra*). Curtea reiterează că angajatul care consideră că a fost ilegal suspendat sau concediat de angajatorul său, are un interes personal important în asigurarea unei decizii judecătorești cu privire la legalitatea acestei măsuri prompte, deoarece natura litigiilor de muncă presupune adoptarea urgentă a unei decizii, ținând cont care este importanța pentru reclamant, care prin concediere pierde sursele sale de existență (a se vedea, *Guzicka v. Polonia*, nr. 55383/00, § 30, 13 iulie 2004; *Orel v. Slovacia*, nr. 67035/01, § 58, 9 ianuarie 2007; și *Cravcenco v. Moldova*, citat *supra*, § 57).

26. În lumina celor expuse, inclusiv reexaminarea cauzei în lipsa unei complexități particulare, ținând cont de durata totală a procedurilor într-un

litigiu de muncă și luând în considerație care era importanța pentru reclamantă, Curtea constată că cerința «termenului rezonabil» prevăzută de articolul 6 § 1 din Convenție nu a fost respectat în cauza dată. Astfel, a existat o încălcare a acestei prevederi.

III. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 13 DIN CONVENȚIE

27. Reclamanta s-a plîns de lipsa remediilor efective în legătură cu plîngerea sa cu privire la durata procedurilor.

28. Guvernul a considerat că reclamanta nu a prezentat suficiente argumente în legătură cu plîngerea sa și a solicitat Curții să o respingă. De asemenea s-a referit la capacitatea instanțelor judecătorești superioare să verifice respectarea timpului rezonabil solicitat, după cum prevedea articolul 192 din Codul de procedură civilă (a se vedea paragraful 18 *supra*). Reclamanta nu a solicitat instanțelor judecătorești să verifice aceasta.

29. Curtea notează că scopul articolului 13 este asigurarea prevederilor în legislația națională care ar permite autorității naționale competente să examineze plîngerea adresată în temeiul Convenției și să ofere redresarea corespunzătoare, chiar dacă Statele Contractante se bucură de o anumită marjă de apreciere cu privire la modul de a se conforma obligațiilor ce rezultă din această prevedere (a se vedea *Chahal v. Marea Britanie*, 15 noiembrie 1996, § 145, Raporturile hotărîrilor și deciziilor 1996-V). Remediul prevăzut de articolul 13 trebuie să fie “efectiv”, în practică și în drept. Deși, un astfel de remediu este necesar numai pentru plîngerile care pot fi privite ca “discutabile” în temeiul Convenției (a se vedea *Mitropolia Basarabiei și alții v. Moldova*, nr. 45701/99, § 137, CEDO 2001-XII).

30. Curtea constată că plîngerea reclamantei cu privire la durata excesivă a procedurilor contrar articolului 6 din Convenție a fost fără îndoială discutabilă (a se vedea paragraful 36 *supra*). Reclamanta, prin urmare a avut dreptul la un remediu efectiv la nivel național în sensul articolului 13. În consecință, Curtea va examina dacă reclamanta a beneficiat de un astfel de remediu.

31. Curtea menționează că deși instanțele judecătorești superioare au puterea să verifice respectarea termenului rezonabil, la care s-a referit Guvernul, nici una din ele nu a exercitat această putere. Curtea nu consideră că redactarea articolului 192 din Codul de procedură civilă, citat *supra*, a influențat puterea instanțelor judecătorești să analizeze termenul rezonabil la cererea unei părți, iar Guvernul nu a prezentat nici un exemplu din practica judiciară națională pentru a susține această afirmație. Rezultă că, deși există prevederi legale care permit instanțelor judecătorești să întreprindă careva acțiuni, nu a fost întreprins nimic în cauza reclamantei, și ea nu a beneficiat de nici un mod de a grăbi procedurile sau de a obține compensație. Prin urmare, Curtea constată că reclamanta nu a beneficiat de remedii efective în legătură cu plîngerea sa cu privire la durata procedurilor.

32. În consecință, articolul 13 coroborat cu articolul 6 § 1 din Convenție a fost încălcat.

APLICARE ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

33. Articolul 41 din Convenție prevede:

“Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă”.

A. Prejudiciul material

34. Reclamanta a solicitat 1581726,65 MDL (95543 EUR) în calitate de compensație pentru prejudiciul material cauzat, deoarece ea nu a primit carnetul de muncă, care i-ar fi permis să aplice la alt serviciu, și deoarece ea nu a primit o compensație la concedierea sa, plus penalitatea pentru întârziere achitării compensației.

35. Guvernul consideră că reclamantei nu ar trebui să i se acorde compensație în calitate de prejudiciu material.

36. Curtea reiterează, că a fost constatată încălcarea articolului 6 din Convenție în privința duratei excesive a procedurilor în cauza reclamantei și de asemenea încălcarea articolului 13 coroborat cu articolul 6. Nu a fost constatată că hotărârile adoptate de instanțele judecătorești au fost arbitrare și nu s-a analizat soluția definitivă a Curții Supreme de Justiție.

Deoarece instanțele judecătorești naționale au respins pretențiile reclamantei ca nefondate, reclamanta nu aștepta să obțină compensare sau alte beneficii pe care le-a solicitat la nivel național și pe care se bazează în solicitarea compensației în calitate de prejudiciu material în fața Curții.

37. Curtea Consideră că nu există legătură cauzală între încălcările constatate în prezenta cauză și pretențiile reclamantei pentru compensarea prejudiciului material. Această pretenție, prin urmare, se respinge.

B. Prejudiciul moral

38. Reclamanta a solicitat 50000 MDL (30202 EUR) în calitate de compensație pentru prejudiciul moral. Ea a afirmat că s-a simțit umilită, fiind nevoită să participe la numeroase ședințe de judecată și să vadă câteva anulări a deciziilor adoptate în cauza sa. Ea a rămas fără serviciu cu copii mici de întreținut și nu era într-o stare convenită să reziste la lunga luptă din instanțele de judecată.

39. Guvernul nu a fost de acord și a considerat că reclamanta nu a prezentat nici o probă întru susținerea afirmației sale. Orice prejudiciu

cauzat ei a fost rezultatul propriilor acțiuni. În orice caz, simpla constatare a încălcării oricăror articole ar fi suficientă.

40. Curtea consideră că reclamantei i-a fost cauzat stres și frustrare în urma duratei procedurilor, luînd în considerație importanța procedurilor pentru ea. Stauînd în mod echitabil, Curtea îi acordă 1000 EUR în calitate de prejudiciu moral.

C. Costuri și cheltuieli

41. Reclamanta a solicitat 33000 MDL (1993 EUR) pentru cheltuieli de judecată și 2400 MDL (145 EUR) pentru cheltuieli de traducere. Ea s-a bazat pe contractul încheiat cu avocatul său cu privire la procedurile judiciare interne și un alt contract cu privire la procedurile în fața Curții.

42. Guvernul a considerat că aceste sume erau exagerate și neîntemeiate, luînd în considerație lipsa oricărui document care ar demonstra că a achitat serviciile avocatului și de caracterul cauzei care nu este foarte complex.

43. Curtea reiterează că pentru ca costurile și cheltuielile să fie rambursate în temeiul articolului 41 al Convenției, trebuie stabilit faptul dacă ele au fost necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime (a se vedea *Croitoru v. Moldova*, nr. 18882/02, § 35, 20 iulie 2004). În conformitate cu regula 60 § 2 din Regulamentul Curții, care indică particularitățile pretențiilor care urmează să fie prezentate, în lipsa cărora Camera poate să respingă pretențiile integral sau parțial.

44. În prezenta cauză Curtea ia în considerație contractele încheiate de reclamantă cu avocatul său, în conformitate cu care reclamanta s-a obligat să plătească pentru reprezentarea sa. De asemenea, Curtea notează că avocatul a efectuat lucrul pe cauză și a prezentat observații. Cu toate acestea, Curtea consideră că suma solicitată este excesivă. Ținînd cont de lipsa relativă a complexității cauzei și problemele abordate, precum și volumul materialelor cu care s-a lucrat, Curtea acordă reclamantei 745 EUR în calitate de costuri și cheltuieli.

D. Dobînda

55. Curtea consideră că este corespunzător ca dobînda să fie calculată în dependență de rata minimă a dobînzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA ÎN UNANIMITATE

1. *Declară* admisibilă plîngerea reclamantei în temeiul articolelor 6 § 1 și 13 din Convenție cu privire la durata procedurilor, iar restul cererii inadmisibilă.
2. *Susține* că articolul 6 § 1 din Convenție a fost încălcat;
3. *Susține* că articolul 13 din Convenție a fost încălcat;
4. *Susține*
 - (a) că statul pîrît trebuie să plătească reclamantei în termen de trei luni de la data la care hotărîrea devine definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, 1000 (una mie) EUR în calitate de prejudiciu moral și 745 (șapte sute patruzeci și cinci) EUR în calitate de costuri și cheltuieli care vor fi convertite în valuta națională a statului pîrît conform ratei aplicabile la data executării hotărîrii, plus orice taxă care poate fi percepută;
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus pînă la executarea hotărîrii, urmează să fie plătită o dobîndă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobînzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întîrziere, plus trei procente;
5. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 29 septembrie 2009, în conformitate cu articolul 77 §§2 și 3 al Regulamentului Curții.

Stanley Naismith
Grefier

Josep Casadevall
Președinte